

L' ÚLTIMA VOLUNTAT

Comedia en un acte y en vers
arreglada del italiá per

Francisco Casanovas

ab dibuixos del mateix.

PREU: 4 RALS

BARCELONA

Llibrería de Francisco Puig y Alfonso

Plassa Nova, 5, y Capellans, 2

1893

L' ÚLTIMA VOLUNTAT

Comedia en un acte y en vers

ARREGLADA DEL ITALIÀ PER

FRANCISCO CASANOVAS

ab dibuixos del mateix

Estrenada ab gran éxit en lo TEATRO CATALÁ instalat en lo de ROMEA

la nit del 30 de Desembre de 1892

PREU: 4 RALS

BARCELONA

Llibreria de Francisco Puig y Alfonso

Plassa Nova, 5, y Capellans, 2

1893

REPARTIMENT

LOLA.	Sra. Parreño.
ALBERT.. . . .	Sr. Goula.
MARSAL.	» Fuentes.
UN CRIAT.. . . .	» N. N.

Aquesta obra es propietat del autor, y ningú sense 'l seu permís podrà representarla ni reimprimirla.

Los comissionats de la galería de D. Joan Molas y Casas son los únics encarregats del cobro dels drets de propietat en Catalunya, Islas Balears é Isla de Cuba.

Queda fet lo depòsit que marca la llei.

ACTE ÚNICH

ESCENA I.

ALBERT y LOLA.

Riquíssim saló en casa Albert. Galeria descuberta al fondo; consola ab mirall, quan menos en un costat. Lola ocupada en arreglar una panera de flors frescas. Albert se passeja pensatiu y neguitós.

LOLA. Tio, ¿que sabs quina hora es?
(Sense deixar d' arreglar.)

ALBERT. (Distret.) Las onze.

LOLA. ¿Ja? ¿M sabrás di
quán arriuará 'l cusi?

ALBERT. (Turbat.) No ho sé.

LOLA. (Sonrient.) Vaja, no 't crech més.
¿Tu no sabs cuán vé 'l teu fill?

ALBERT. (Turbat. Si ho sapigués t' ho diria,
ves, ¿per qué t' ho ocultaria?...
(Acostantse y volent mudar de con-
versa.)

LOLA. ¿Y tu, qué fas?
Es senzill,
m' ocupo de tu. He volgut
omplirte 'l saló de flors
que 't darán, ab sas olors,
perfums de ma gratitut.
Demá ja s' haurán passat;
jo m' entornaré á la torre,
y com tot recort s' esborra, (Ab gracia.)
las llensas, y en paus; ¿vritat?
¡Quina rosa més bonica!

ALBERT. ¿Qué dius? (Sempre preocupat.)

LOLA. ¡Uy, qu' estás distret!
Quan m' estigui aquí de fet,
t' ho aviso, si 't mortifica
lo veure flors, es quimera,
perque 'n vull tenir tot l' any;

- ¡m' agradan tant! No es estrany,
 ¡com vaig neixe en primavera!
 Però, ¿qué fastant callat? (*Adonantsen.*)
 ¿Me vols dir d' una vegada
 quàn vé 'l meu promés?
- ALBERT. (*Apart.*) M' agrada,
 ¡sapigués que ja ha arribat!
 (*Passejantse agitat y atormentantse 'l
 bigoti.*)
 (*Alt.*) Si 't dich que no ho sé.
- LOLA. Jo si:
 ¿eréus que no ho sé qu' arriba are?
- ALBERT. ¿Qui t' ho ha dit?
- LOLA. (*Rihent.*) La teva cara,
 'ls teus nervis, vetho aquí.
- ALBERT. Donchs si, tens rahó, vindrà
 d' un moment á l' altre y... res,
 com no ve, no hi puch fer mes,
 estich impacient.
- LOLA. Es cla.
 ¿Y no vas á la estació?
- ALBERT. Ca, dona, no hi vaig perque
 no vull que se 'm noti re
 si sento alguna emoció.
- LOLA. Tu mateix.
- ALBERT. (*Apart.*) ¡Estich trinant!
 (*Entretant Lola haurá acabat d' arre-
 glar la panera, y ensenyantla á Al-
 bert, diu:*)
- LOLA. Ja está llesta. Y bè, ¿t' agrada?
 ¿Vritat qu' es ben combinada?
 (*Veyent que no fa cas d' ella.*)
 ¿Vols fe 'l favor un instant
 de deixá 'l bigoti quiet?
- ALBERT. Y tu, Lola, vina aquí,
 (*Prenentla per las mans y mirantla
 fixo.*)
 't tinch d' observá.
- LOLA. (*Ab gracia.*) ¿A n' á mi?...
 ¿Que hi vols llegi algun secret
 en lo meu front?
- ALBERT. Vull mirá
 si aquesta prompta arribada
 't porta gens afectada. (*Pausa.*)
 ¿Saps qu' ets maca? (*Fixantshi.*)
- LOLA. (*Rihent.*) ¿Vol callá?

ALBERT. ¿Saps que 'l meu fill, y ho dich jo,
(*Aixó ho diu fort dirigitse á la porta.*)
no es digne de tu?

LOLA. (*Com avans.*) ¡Pst! ¿acabas?
¿no recordas qué mirabas?

ALBERT. Res, ni un xich de vermelló
(*Observantla sempre.*)
tenyeix sas galdas; 'l pols (*Li pren.*)
segueix l' seu pas usual...
La teva fredó 'm fa mal.

LOLA. ¡Pobre tio! (*Rihent.*)

ALBERT. Riu si vols,
mes ma situació m' espanta.
Si l' oncle s' hi hagués pensat
avans de fe un disbarat...
peró 'l testament ho canta.
«Deixo hereus de tot lo meu,
»partintsho legalment tot,
»á l' Albert, lo meu nebot»
(aquest so jo pe 'l que 's veu)
«y á la Dolorés» ets tu,
«orfe del nebot Arnal»
(lo meu germá), «pero ab tal
»qu' altre nom no pugui dú,
»casantse, que 'l de Guitó.
»Mes dat cas que...
(*Lola l' interromp rihent y segueix ella
ab molta pressa, com si digués la
llissó.*)

LOLA. »Mes dat cas
»qu' ella rompés aquest llas
»per qualsevulga rahó,
»y 's casi á sa voluntat,
»deixo desd' are establert
»que queda 'l nebot Albert
»únich hereu del llegat.»
De tant sentirtho di á tu
ja ho sé de cor.

ALBERT. Donchs formal,
ó 't casas ab en Marsal
ó no 't casas ab ningú
y 't quedas per vesti sants,
perque aquest dot jo no 'l vull.
¡Ves si 'l noy no 't cau al ull!
Perque es diferent d' avants,
quant erau petits...

- LOLA. Y bè,
es 'l teu fill, y aixó 'm basta;
en sent de la teva casta
serà tot un cavallé.
- ALBERT. ¿Mes tu no l' estimas pas?
- LOLA. ¡L' estimaré! Tant m' has dit
que te de sé 'l meu marit,
que me n' hi fet ben capás.
Seré felis.
- ALBERT. (*Fort vers la porta.*) ¡Vulgau Deu!
(*Se sent tossir detrás de la porta.*)
- LOLA. ¿No 't sembla que hi ha algú en aquí?
(*Signant la porta.*)
- ALBERT. (*Detenintla.*) Ca, es que parlan al jardí.
(*Apart.*) Es alli á la porta. (*Alt.*) 'S veu
qu' es ell que déu arrivá.
- LOLA. ¿Ell dius? Donchs me 'n vaig corrents.
- ALBERT. Te 'n vas? ¿per qué?
- LOLA. (*Ab coqueteria.*) ¿No ho entens?
Sò dona, y 'm vull mirá
al mirall ans que 'ns parlem.
Més que cosí es 'l promés,
y per més que hi ha interés,
fa deu anys que no 'ns veyem.
(*Soptat.*) Ah, escolta; tingas present
que no 't diré may papá.
Tío... tutor... m' es igual,
peró papá, no, formal,
no ho lograrás.
- ALBERT. Be, ¿qué hi fa?
Pitjó quan me fassis di
bavi ó yayo per tot dia... (*Aludint als
nets.*)
- LOLA. (*Rihent fort.*) ¡Avi! ja, ja, ¡y ho voldria!
¡tant jove, tant fresch, tant fil...
(*Oloro una flor de la panera.*)
- ALBERT. ¿Qué fas? ¿y 'l mirall? Ves, au, (*Impa-
cient.*)
que 't sorprendrà.
- LOLA. No, ja hi fet:
vull ferli un bell regalet.
(*Pren una rosa del paner y li posa al
trau.*)
Te la dedico... en lo traу
de la levita. ¡Qué bè!
(*Allunyantse per veure l' efecte.*)

No li faltava altra cosa
 que posarse aquesta rosa
 per semblá un jove, á fe, á fe.
 ¡Y vol que li digan aví!
 Si has cregut que ho lograriás,
 lo qu' es per mi 'n tens per dias;
 may te faré tal agravi.
 (*Se senten passos que s' acostan.*)

ALBERT.

Ja es aquí.

LOLA.

Me 'n vaig correns.

(*Entra á la porta esquerra.*)

(*Encare no es fora Lola, Marsal treu
 'l cap per la porta de la dreta, men-
 tres Albert lo deté apretant la porta.*)

ESCENA II.

ALBERT y MARSAL.

MARSAL. ¿Que ja es fora? (*Desde la porta.*)

ALBERT.

!Massa aviat!

(*Havent desaparegut la Lola, entra
 Marsal.*)

Ten present que m' has jurat
 no comprometrem, ¿ho sents?
 y 'm farás quedá en mentida.

No t' ho creguis, no li he dit
 que vares arrivá ahi nit,
 però 't juro per ma vida
 que n' hi tragat de veri...
 (*Cambiant de tó.*)

Tu arrivas are, ¿está entés?

MARSAL.

Entesos.

ALBERT.

Donchs pe 'l demés,
 ¿l' has vista? ¿Has pensat bè?

MARSAL.

(*Resolut.*)

Sí.

ALBERT.

¿Y determinas?... (*Ansiós.*)

MARSAL.

Ben cla;

que no era gens necessari
 fe aquest viatge extraordinari
 per dirte aquí de pe á pa,
 lo que tant t' hi repetit
 cada cop que hi ha hagut correu:
 no, no y no. (*Cridant.*)

ALBERT.

(*Tapantli la boca*) ;Baixa la veu!
 ;Vergonya! ¿ahónt es un partit

més convenient que la Lola?
tant maca... bona per tot.

MARSAL. Veurás; quant era xicot
me vas enviá á la escola,
contrariant ma vocació,
qu' era jugá tot lo dia,
y per la teva mania
vareig perdre 'l temps milló.
Vaig passarhi dos anys justos
entre llibres y tabola...
No entench com alli á la escola
no 'm varen matá á disgustos.
Y lo que jo encare estranyo
que hi pogués aguantá taut...
Sort d' allavors de don Juan
quan li vaig clavá aquell nyanyo...
(Fa acció de doná un cop de puny.)

ALBERT. Home, no cridis així
(Com' avants y deturantli 'l bras.)
y procura está més quiet.

MARSAL. *(Comensant baix y alsant la veu per graus.)*

¿Y quan después d' aquest fet
se 't va ficá á ne 'l magí
que jo era un péssim subjecte?
Vas pensá: «¿s' insubordina?
»donchs fiquemlo á la marina
»que 'l farán aná més recte.»
Hi vaig aná... á pesar meu,
peró á la fi... hi vaig aná.
¡Cinch anys m' has fet navegá!
y 'l que he patit ho sap Dèu.
¿Y has sentit may que 'm queixés?
¿Que vols mes bondat encare?
Y sense aná tant lluny, are,
¿no m' has manat que vingués?
Per tu ja ho veus, tot ho deixo,
'l sol de Cuba, 'ls amichs...
¡y un parell d' ulls més bonichs!...
peró ho manas, y obeheixo.
¿Soch ó no soch enrahonat?
Pero que tu (pe 'l meu bè)
'm fassis pendre mullé
havent ja cent cops jurat
á un altra, amor sense fi,
mes que 'm tatxis de banal,

papá, encara que 't fassi mal
no t' ho podré concedí.

ALBERT. ¡Marsal, acabem en pau,
que perdo ja la paciència!
Has de creure en la experiència
dels meus quarant' anys, babau.
¿Ves que 't costa di que sí?

MARSAL. ¿Cóm puch dirho sense ganas?

ALBERT. Respecta al menos mas canas.

MARSAL. ¿Ahónt són?

(*Mirantli 'l cap cómicament.*)

ALBERT. Home, són aquí. (*Al cap.*)

MARSAL. No te las veurá ningú.

ALBERT. ¿Ah, no? ¿y aquestas arrugas?
¡miratelas bè, son dugas!
me las has regalat tu.

Y després, tu ja coneixes
lo que diu 'l testament:
ó ve 'l teu consentiment,
ó rompem. ¿Qué decideixes?

MARSAL. ¡Uy, uy, uy, que t' ho prens fort!

ALBERT. Ningú hi perdrá més que tu.

MARSAL. Jo respecto com ningú
lo que mana 'l tio mort;
peró francament, per mi
creuria fè una vilesa
no mantenint la promesa
que vareig jurá cumplí,
si 'n fes are una de nova
tant sols d' egoisme guiat.
¡Seria una iniquitat!

ó sinó anem á la prova.
Veyam, aquest casament
¿no es un partit d' interès?
Sols d' interès y res més.

ALBERT. ¡No es vritat; qui ho diguí ment!

Lo qu' es, ja t' ho diré jo:
per tu es la felicitat,
per la Lola pendre estat,
y per mi una bona acció.
Si 't casas, aixó es 'l cel;
serás l' home més ditxós,
y á 'n ella, á més de un espós
que la vetllará ab anhel,
li dono 'l que li ha tocat
del testament, que ho perdria

- à favor méu, si no hi 'via
entre mitx ma dignitat.
- MARSAL. Però ¿y aquella infelis
que m' espera ab inquietut?
- ALBERT. ¡Capritxos de juventut!
ja no 't recorda ni aixis.
En cambi aquesta, veurás,
quan la coneguis á fons...
- MARSAL. Vaja, no puch.
- ALBERT. (*Desconcertat.*) ¡'M confons!
¿no pots?
- MARSAL. (*Resolt.*) No.
- ALBERT. (*També resolt.*) Donchs ja veurás,
acabem aquest enredo
tornant al comensament:
ó t' avens al casament,
ó desd' ara 't desheredo.
Fixat en la meva cara,
¿t sembla si es broma?
- MARSAL. (*Com prenent un partit.*) Bè,
m' hi conformo. Parlaré
ab la Lola.
- ALBERT. ¿Quán vols?
- MARSAL. Are.
(*Albert sona un timbre y surt un criat.*)
- ALBERT. Digas á la senyoreta
que l' espero aquí. (*Lo criat se 'n va.*)
- MARSAL. Però...
¿y si no li agrado jo?
- ALBERT. Si vols tu, aixó no m' inquieta.
- MARSAL. Bueno, ho provaré.
- ALBERT. (*Tranquil del tot.*) Corrent.
(*Suspirant de satisfacció.*)
¡Gracias á Dèu, á la fi!
Vamos, tuno, vina aquí,
(*Marsal s' acosta y Albert lo va arre-
glant segons lo diálech.*)
pósat un xich més decent...
La corbata... are l' ermilla...
la levita així... endevant...
un posat més elegant...
¡no així!... així. ¡Cá, no perilla!
¿Y tu ets fill meu? Vaja, n' hi ha
per tornarshi boig, formal.
- MARSAL. (*Apart.*) Tingas astucia, Marsal,
y encare 's podrá adobá.

ESCENA III.

DITS y LOLA.

ALBERT. Lola, filla meva, aquí, (*Oferintli 'l bras.*)
apòyat en lo meu bras:
farem las presentacions
ab tota formalitat.

La teva cusina Lola...

(*Presentant: Marsal fa una cortesia
entre tonto y ordinari.*)

Lo teu cusinet Marsal... (*A Lola.*)

Perdona si va un xich brut.

(*Veyent la mala impressió que Marsal
ha fet á Lola.*)

Com qu' acaba d' arrivá...

MARSAL. (*Interromp bruscament.*)

D' América, cusineta,
ab un temps endiablát.

Més d' un cop he malehit

l' hora que 'm vaig embarcá...

(*Albert li estira la levita.*)

(*Corretjintse.*) Natural, era tant lluny,
que no s' arribava may.

ALBERT. (*Ap. á Lola.*) Está sofocat... s' explica
ab timidés... No es estrany.

LOLA. Marsal, 'm sento felis
poguente estrenye la má
després de tan llarga ausencia.

MARSAL. ¡Encaixa, viva Dèu!
(*Estreny brutalment.*)

LOLA. ¡Ay!
(*Retira la má dolorida y diu rihent á
Albert:*)

¡Estreny fort!

ALBERT. (*Apart á Lola.*) L' amor... l' afecte.

MARSAL. Dispensa si t' hi fet mal.
Res, nosaltres som aixis,
tot en gros. Acostumats
á las maniobras d' á bordo,
perdem tot lo delicat.
A copia de tocá cordas
y d' enfilarnos pe 'ls pals,
de menjá pebre y tunyina

y beure canya y conyac,
ni 'ns agradan menjars fins
sino beu quients ó salats,
ni manejá altras materias
que corda, fusta ó quitrà.

ALBERT. ¿Qué dius are? (*Apart á Marsal.*)

MARSAL. (*Apart á Albert.*) Es una prova.

LOLA. (*Apart á Albert.*)

'M sembla... aixís... un xich franch.

ALBERT. (*Apart á Lola.*) Ho fa espressament!

MARSAL. (*Soptat.*) Hala, hala,

¿y aquest petó, que no 's fa?

(*Acostantse á Lola.*)

LOLA. (*Fugint.*) Però, Marsal, ¿qué vol di?...

MARSAL. ¿No 'ns hem de casá aviat?

¡y donsas au! (*Insistint.*)

LOLA. ¡Peró tio!

(*Amagantse detrás d' Albert.*)

ALBERT. (*Ap. á Lola.*) Veus? tot aixó es voluntat.

(*Alt.*) ¡Pobre xicot! bè, conténtal.

LOLA. Si ho desitjas, al instant.

(*Ofereix ab gracia y modestia 'l front á Marsal, que li fa dos grossos petons á la cara. Lola s' aparta desconcertada.*)

- ALBERT. ¡Tant mateix, es un xich massa!
(Apart content.)
 Y jo temia... *(Alt.)* Marsal,
 moderat, home, dimontri,
 prou que 'l temps 't sobrarà.
- MARSAL. ¿Si are 'ns deixessis á solas?
(Apart á Albert.)
- ALBERT. Res més just: os heu deixat
 quan os unian 'ls jochs,
 y os acabeu de trová
 á punt d' uni vostras vidas,
 y es milló arreglarho avants.
(Ap. á Lola.) Animal, qu'es un poruch.
- LOLA. *(Apart á Albert.)*
 ¡Hum! no n' hi ha necessitat.
- ALBERT. *(Apart á Marsal.)*
 Marsal, sobre tot, judici.
(Alt.) Jo are me 'n vaig. En tornant
 sols vull que 'm digueu 'l dia
 que os tirarán trona avall.
*(Fa un signo significatiu á Marsal, un
 altre á Lola y se 'n va.)*

ESCENA IV.

LOLA y MARSAL.

- MARSAL. *(S' assenta á cavall d' una cadira, y
 després d' un moment de silenci, diu:)*
 ¿Donchs està escrit que tu y jo
 siguem marit y mullé?
- LOLA. Sembla. *(Mirántsel un poch sorpresa y
 assentantse per fè alguna cosa.)*
- MARSAL. *(Sospirant.)* Però...
(Treu un cigarrillo, l' encen y fuma.)
- LOLA. *(Fingint no adonarsen.)*
 Però... ¿qué? *(Se 'l mira.)*
 ¡Quin posat prens més... d' alló!
- MARSAL. ¿Qué vols dí? ¡Aboca! *(Veyent que no
 gosa.)*
- LOLA. Segü,
 un posat... d' original.
- MARSAL. ¡Jem! es 'l meu natural.
*(Fumant tira la cendra sobre la al-
 fombra.)*

¿Y que no 't xocan á tu
'ls originals?

LOLA.

Segons.

N' hi ha de simpátichs, y n' hi ha
d' antipátichs; però es clá,
en totas las condicions,
's toleran per capritxo,
mes...

MARSAL. (*Completant.*) ¿No 's prenen per marit?
Es just, cusina, ben dit.

¿Y quins, segons 'l teu ditxo,
te són antipátichs? ¡Bah!
Parla, no 't sápigas greu
serme ben franca.

(*Acabat un cigarret n' encen un altre,
tirant sempre la cendra á terra, y
sense evitar que 'l fum vaja als ulls
de Lola, que tus y está visiblement
contrariada.*)

LOLA.

¡Ay Dèu meu!

'ls que no saben guardá
atencions ab las senyoras,
mes que siga... espressament.

(*Oferint lo porta-cendra á Marsal.*)

Si no 't vingués malament,
la cendra... (*Indicant que li pót tirá.*)

MARSAL.

(*Rehusant.*) Gracias, Dolores,
no acostumo.

LOLA.

(*Continuant.*) Aquell que invoca,
per fè 'l sèu gust, la còstum.

- ¿Veus, per exemple, aquest fum?
 ¡sempre 'l cigarro á la boca!...
- MARSAL. (*Fent 'l desentés.*)
- LOLA. ¿Y aquets t' agradan, cusina?
 Com 'l fum als ulls. (*Fent desyaneixer
 un nuvolet ab lo mocadó.*)
- MARSAL. (*Afectant sorpresa.*) Carat,
 ¿quo 't molesta?
- LOLA. La vritat,
 'm molesta y m' amohina.
- MARSAL. ¡Dimontri, si que 'm sap greu!
 (*Llensa 'l cigarro.*)
 Si no fumo, crech que 'm moro;
 mira, es tant lo que l' anyoro,
 que no 'm llevo, si aprop meu
 no tinch 'l cigarro á punt;
 y 'l mateix faig per dormi.
- LOLA. ¿Y 'l tio está tip de dí
 que no tens vicis?
- MARSAL. (*Rihent.*) ¡Quin un
 per doná informes dolents!
 'Ls pares son sempre pares.
 Qui 't dirá las cosas claras,
 si es que t'è bons sentiments,
 es 'l promés. Com á tal
 m' he imposat la obligació
 de ferte una confessió
 escabrosa... original.
 Però avans t' haig de pregá
 que 'm diguis sense enganyarme;
 ¿te sents capás d' estimarme?
- LOLA. Me fas riure, ¡ja, ja, ja!
 T' estimo... com á cusi,
 però estimarte així... ab foch,
 quan encare fa tant poch
 que 'ns veyem, no t' ho puch dí.
- MARSAL. ¿Peró 'm prens, segons veig jo,
 per marit?
- LOLA. Així ho confio...
 es un desitj del meu tio.
- MARSAL. (*Ab intenció.*) ¿Del tio mort, eh?
- LOLA. (*Ingenua.*) No, no'
 del viu, del viu.
- MARSAL. ¿Y has pensat,
 al acceptá 'l compromís,
 ab si jo 't feya infelis?

- LOLA. May me n' hi preocupat.
(*Ab naturalitat.*)
Ja no m' ho aconsellaria
l' oncle, si no 'm convingués.
- MARSAL. ¿De modo, que si 't digués
no 't casis?
- LOLA. (*Segura.*) No 'm casaria.
- MARSAL. Allavoras puch parlarte
tal com sento, perque ¿saps?
'm daba molts mal de caps
la manera d' avisarte
que ja estich enamorat
d' un altra; que 'm correspon,
y que per res d' aquest mon
faltaré a lo que hi jurat.
Peró com crech qu' es milló (*Desenvolt.*)
per no destorbá certs plans,
lo di las cosas avans,
t' ho dich. ¿M' esplico, si ó no?
- LOLA. (*Aturdida.*) ¡Y ab una franquesa... rara!
- MARSAL. De mariné.
- LOLA. (*Com avans.*) ¿Y es vritat
que tu estás... enamorat?
- MARSAL. ¡De dos ulls!... 'ls veig encare;
grossos aixis... negres, lluhents...
¡T juro que en tot lo món
ulls més hermosos no hi són!
- LOLA. (*Picada.*) ¡Gracias!
- MARSAL. (*Ab sorna.*) ¿Que fem compliments?
- LOLA. Donchs a n' á mi, pe 'l que 's veu,
'l tio... no entench perqué...
- MARSAL. (*Ab misteri.*) 'L papá ho fa pe 'l teu bè...
y un xich també pe 'l bè sèu.
- LOLA. ¿Pe 'l sèu? 'M sembla al contrari.
- MARSAL. ¡Qu' ets ignocent! Càsat tu,
y ell, més felis que ningü,
tot va pe 'l camí ordinari.
Peró mentres ets soltera
(*Ab molt misteri.*)
li privas certas accions...
aré que tè aspiracions...
Oh, y qu' es la séva fal-lera.
Peró explicat.
- LOLA. Peró explicat.
- MARSAL. ¡Es senzill!
(*Marcat.*) ¡'S vol casá!
- LOLA. (*Sorpresa.*) ¿Qué dius are?

- ¿Qui vol casarse, 'l teu pare?
 MARSAL. ¿No ho saps?
 LOLA. Cà, no hi ha perill.
 MARSAL. 'T dich que n' estich segú.
 ¡Y que será un gran marit! (*Marcat.*)
 Jo ja hi complert; tot t' ho hi dit;
 are decideixes tu.
 Digas si, y es cosa feta;
 digas no, y prenh 'l vapor
 y retorno 'l meu amor
 á aquella infelis. ¡Pobreta!
 Jo vaig á la galeria
 á fumarhi; tu entretant
 pots quedarte meditant
 lo que 't convé. Lola; tria.
 (*Se 'n va al terradet y s' asseu á la vista
 del públich; treu un cigarrillo, l'en-
 cen y fuma, seguint ab la vista 'ls mo-
 viments de Lola.*)
- LOLA. (*Reflexionant.*)
 Vamos. res, 'm ve de nou.
 ¿'L tio enganyarme així?
 Però bè, ¿qué hi tinch que di
 si pensa en casarse? Oh, prou.
 (*Com si estés engelosida.*)
 Ves si de mi 's vol desfé,
 ¿per qué no 'm parla ab franquesa?
 ¿A què ve aquesta estranyesa?
 ¡Dolent! Ja sè 'l que faré.
 Avuy me 'n torno á la torre,
 al costat de l' altra tia.
 Sí, tots 'ls plans que tenia
 valdrá més qu' ls deixi corre.
 'L cusi... (*Mirantsel.*) ja no es per mi.
 Un altre... primé que tot
 si 'm vol, 'm voldrá pe 'l dot.
 ¿Y donchs, quin será 'l teu fi?
 MARSAL. (*Alsantse tot d' un plegat y adelantant-
 se, crida.*) ¡Cusina!
- LOLA. ¿Qué?
 MARSAL. M'ha acudit
 tot fumant, un pensament.
 ¿Qué disposa 'l testament?
 Qu' has de pendre per marit
 un Guitó.
- LOLA. ¿Bè, y qué?

- MARSAL. A ne 'l mon
sols n' hi ha dos, crech, de Guító;
primé 'l pare; després jo.
Ja saps 'ls meus plans quins són:
ab mi donchs no hi pòts contá.
Queda solzament 'l pare.
(*Llensa una bocanada de fum, y diu:*)
¿Per qué no t' hi casas?
- LOLA. (*Agafada per sorpresa.*) Y are,
¿qu' ets boig?
- MARSAL. Formal.
- LOLA. (*Rihent.*) ¡Ja, ja, ja!
- MARSAL. No riguis, no. Entre un marit
ab dos anys menos que tu,
y un ab uns quants més, segü,
no es dubtós pendre un partit.
¿Qui diria que 'l meu pare
sigués molt més vell que jo?
Y després, es tant senyó,
tan elegant... ¡Quina cara,
quins ulls, quinas dents, quin peu,
y quina má més bonica!...
més de la meytat més xica
que la meva; á fè de Dèu.
Mira, 't parlo sense broma;
si fos á la teva pell,
devent triá entre jo y ell,
'm quedo ab ell.
- LOLA. Vamos, home,
¿deixa está tranquil al tio!
tant formal y serio qu' es.
- MARSAL. (*Ab intenció.*) Si no 's casa per res més.
- LOLA. (*Seria.*) ¡Vaja, 'm sembla que somio!
¿Allavoras tot lo bo
que m' ha dit de tu?
- MARSAL. Es mentida.
- LOLA. (*Ressentida.*) ¡No hauria dit en ma vida
qu' ell me fes tan mala acció!
- MARSAL. ¡Parla ab ell, y 't diu qu' es bona!
Ey, per xó, si 'm vols á mi,
tu mateixa, 'm tens aquí.
- LOLA. Marsal, ja fa massa estona
que dura la broma.
- MARSAL. ¿Veus?
ja rius menos que primé.
Creume, á ne 'l mon no hi ha ré

- que no vaja per sos peus.
 ¿Jo no puch?... donchs ell.
- LOLA. (*Se l mira y torna á riure.*) ¡Ja, ja!
- MARSAL. Riu si vols, mes, ves pensant.
 (*Se senten passos.*)
 ¡Hola, veig que ve! Endevant:
 suposo que hi vols parlá.
 Enrahonant, l' observas bè,
 sobre tot 'ls ulls.
- LOLA. (*Rihent.*) Marsal,
 ¡ets un gran original!
 ¡ja, ja, ja! l' observaré.

ESCENA V.

ALBERT y DITS.

- ALBERT. (*Apart desde la porta.*)
 ¿Sembla que riuhen? bon signe.
 (*Alt*) ¿Y donchs? ¿y donchs?
 (*A Marsal que s' acosta.*)
- MARSAL. (*Apart á Albert.*) Ja està fet.
- ALBERT. (*Apart á Marsal.*) ¿Hos heu entés?
- MARSAL. (*Apart á Albert.*) Está clá.
- ALBERT. ¡Bravo, noy, 'm fas content!
 (*A Lola.*) Y tu, ¿qué 'm dius?
- LOLA. (*Apart á Albert.*) Vull parlarte.
- ALBERT. (*Apart.*) Comprench, primé ab 'l promés
 y després ab 'l papá.
 (*Alt.*) Marsal, vesten un moment.
 (*A Marsal, fent la mitja rialleta.*)
- MARSAL. Desseguida.
 (*Còm si no esperés altra cosa.*)
- ALBERT. Espérat, home,
 vina als meus brassos primé:
 tinch desitj de demostrarte...
- MARSAL. (*Interrompent.*)
 Are no; ja tindrem temps. (*Rehusant.*)
- ALBERT. Está vist, aquets marinos
 tots son tallats pe 'l mateix;
 per fora vos semblan òssos
 y per dintre son anyells.
 (*Marsal se disposa á anarsen.*)
 ¿Cóm? ¿te 'n vas senza donarli?...
 (*Indicant una abraçada á Lola.*)

- ¿are qu' ella hi vindrà bè?
 MARSAL. Ab molt gust. (*Va per abrassá á Lola.*)
 LOLA. (*Retxassantlo ab gracia.*)
 Per 'vuy n' hi ha prou.
 MARSAL. (*A Alb.*) ¿Veus? es ella que no ho pren.
 En quant á mi...
 ALBERT. Deixau corre.
 MARSAL. (*Ap. á Alb.*) Jo ja he fet 'l meu papé.
 Are 't toca á tu. (*Apart.*) Si 'n surts
 t' asseguro qu' est valent. (*Se 'n va.*)

ESCENA VI.

DITS *menos* MARSAL.

- ALBERT. (*S' asseu al costat de Lola y li pren una
 mà afectuosament.*)
 Vétens aquí, filla meva,
 à solas, com dius que vols.
 Lo que 'm vols di, s' endevina;
 l' ocasió s' ho porta. ¡Oh!
 ¡si tu sapiguessis, Lola,
 quánt bat més libre 'l meu cor!
 LOLA. No t' acuso perque crech (*Ab ressen-
 timent contingut.*)
 qu' era bona ta intenció,
 però...
 ALBERT. ¿Peró què vols di?
 ¡Ah, ja ho veig! Aquet xicot
 t' haurá esplicat que desde ahí
 es aquí á casa, y que jo...
 LOLA. Ah, ¿desd' ahí? ¡Aquesta es nova!
 ¿Desd' ahí? No, no es res d' aixó;
 però me n' ha ditas tantas,
 tantas!...
 ALBERT. ¡Quinas confusions!
 (*Comensant á perturbatione.*)
 Ah, ja hi caich. ¿'L teu promés,
 avans d' estrenye aquet jou,
 t' ha confessat 'ls pecats?
 LOLA. Sí, justa, ha fet confessió.
 ALBERT. (*Apart.*) ¡Bè podia estalviarsho!
 (*Alt.*) S' ha portat com correspon,
 y li alabo 'l gust. ¡Gran cosa!
 T' haurá parlat d' uns amors...

d' una trena de cabells...
de cartas per tirà al foch...
vaja; ré, tot cosas rancias
que no t' han de fè aprensió.
L' home que está per casarse
pót compararse á un piutó
qu' ha acabat de pintá un quadro
y está descontent de tot.
Rasca que rasca la tela,
combina uns altres colors,
y allí ahont si veyá primé
núvols foscós com 'l plom,
ell hi pinta un cel seré
ab una posta de sol;
y las furientas onadas
promptes á engolirho tot,
converteix en mar tranquil
que 'ns brinda ab lo seu repós,
trasparent... com 'ls teus ulls
desde 'ls quals se 't veu 'l cor.
Somriu als colors del quadro
d' un porvenir, qu' es dels dos,
y ajuda á rascá la tela
del passat.

LOLA.

¡Ay tant debó!

¡Tu no ho saps lo que m' ha dit!

ALBERT.

¡Explicat, per compassió!

LOLA.

Qu' ha dat ja paraula á tu' altra
de casament. Que no 'm vol.

ALBERT.

(Apárt.) ¡Pillo, me l' ha ben fregida!

LOLA.

Justifiquis are.

ALBERT.

Prou.

(Aparentant pëndresho á broma.)

Ja, ja, ja, ¿y tu t' ho has cregut?

¿no has comprés qu' era un complot?...

LOLA.

(Ab convicció.) Tío, ja tot es inútil,

¿No veus com t' has tornat roig?

Prou menti. *(Seria.)* Aquest matrimoni
no pót ferse.

ALBERT.

(Espantat.) Lola, ¡aixó

no m' ho digas, ni per broma!

Per mi no son més que jochs

de 'n Marsal, qu' es un criatura.

LOLA.

¡Vaya uns jochs!

ALBERT.

Tu mira 'l cor,

y veurás qu' es excelent.

- ¿Tu creus que ab mas conviccions
fóra capäs d' enganyarte?
No 'm fassis tant poch favor.
Jo sols vull ferte felis,
mes que pesi á tot lo mon.
- LOLA. (*Ab malicia.*) ¿De debó 'm vols fè felis?
- ALBERT. ¿Que pòts duptarho?
- LOLA. (*Com avans.*) No, no.
Sols hauria preferit
més franquesa entre tots dos.
- ALBERT. 'L cas es que .. ¿veus? jo creya...
- LOLA. Jo també 'me feya ilusions.
Mes tu no has de condemnarte
per mi, á eterna reclusió.
Tu ets jove, y no es gens estrany
que tingas aspiracions...
- ALBERT. ¿Qué enrahonas? (*No comprenent.*)
- LOLA. (*Continuant.*) Oh, per mi
no tindrás pas cap destorb:
demá mateix me 'n iré.
Peró quan no estiguis sol,
quan, com 'es molt natural,
trobis companyia...
- ALBERT. ¿Jo?...
- LOLA. ¿què dimontri t' empatollas?
(*Continuant.*) Allavoras, si es que ho vol
la tia, tornaré ab tu,
es dí, ab vosaltres; y com
faig avuy, vos ompliré
tota la casa de flors.
¿Veus com no 't diré may avi?
(*Rihent, però conmoguda.*)
m' ho estava indicant 'l cor.
- ALBERT. ¡Lola, m'has fet posá serio (*Conmogut.*)
M'has parlat ab un cert to,
com may t' havia sentit.
Rius, y 'l teu riure 'm commou.
¿Fins me daria al dimoni
pensant qu' aquell tabalot
tenia un tresor aixís
y me 'l llensa pe 'l balcó!
- LOLA. No 't cremis, potsé val més.
Veurás, si ho pensas un poch,
qu' en Marsal es massa jove.
Tè dos anys menos que jo.
Las donas, passánt dels trenta,

anem perdent poch á poch,
mentre 'ls homes á quaranta
encara esteu á la fló.

ALBERT. (*Cofoy.*) ¡Tant com á la fló!...

LOLA.

Segú.

Y donat cas que 'l teu noy
ab 'l temps trobés en mi
las qualitats que tu vols,
¿creus tu qu' aixó m' bastaria?
Tu no ho creus ni jo tampoch;
perque quan 'ls meus cabells
se 'm 'nessin blanquejant tots
y 'ls seus se quedessin negres...
com 'ls teus... ¿creús de debó
que 'm servirian de res
mas virtuts? ¡Fora ilusions!
Aré si 'n Marsal tingués
deu ó dotz' anys més que jo,
allavors podria sè:
peró ab dos menos, y 'l cor
traspasat per uns ulls negres...
tu mateix lligal si pòts.

ALBERT.

¡Uf, benehit testament!
(*Desesperant de trobarhi remey.*)
¡Ditxosa deria de nom!

LOLA.

¿Guitó? sí, es un nom bonich.

ALBERT.

De gent honrada. Peró
si d' homes de bè n' hi haguessin
no més que dos en lo mon,
'l meu fill y jo...

(*S' atura com inspirat per una idea
vaga: mira á Lola; s' alsa: torna
á seure; s' arregla la corbata, 'ls ca-
bells, torna á alsarse... torna á seure,
y 's mostra molt agitat.*)

LOLA.

Es vritat,
de Guitó no més n' hi ha dos,
'l teu fill y...

ALBERT.

(*Prompte.*) ¡Jo!
(*Treu 'l mocadó y s' aixuga 'l front.*)

LOLA.

Y tu. ¡Tio!
(*Veyent que la mira ab insistencia.*)
¿Per qué 'm miras aixís?

ALBERT.

(*Cortat.*) ¿Jo?
Cá, no, t' enganyas, ets tu
que 'm miras. (*Alsantse.*) ¡Quina caló!

(Passa per davant del mirall y 's mira.
Torna á assentarse y 's fa vent ab lo
mocadó, y no sap cóm torná á co-
mensá.)

¿Crech qu' avans parlavam d' anys?

¿Tu deyas que son millors

ls matrimonis que tenen

la diferencia major...

(No gosant quasi dirho.)

de part del marit?

LOLA.

Així,

ho he sentit di més d' un cop.

ALBERT.

Y... perdona... no 'm recorda

¿quánts anys deyas?...

LOLA.

¿Qué sé jo?

Deu... dotze... quinze...

ALBERT.

(Ajudantla.)

¿Divuyt?

LOLA.

(Sofocada.) Hasta divuyt, ¿per qué no?

ALBERT.

Con tal que l' home estigués

(Va escalfantse sempre.)

ben conservat, tingué tots

'ls cabells, las dents...

LOLA.

(Que ja no sap qué di.) Cert que...

(Sopte.) Tio, ¿quánts anys tens tu?

ALBERT.

(S'passa y repassala mápe'l front.) ¿Jo?

Contau tu. Vareig casarme

á vint anys, al primer vol...

vaig sé pare als vintihú...

vaig enviudá als vintidos...

En Marsal va fè vint anys

'l mes passat. Donchs...

LOLA.

(Contant á sa manera.) ¡Dinou!

ALBERT.

(Agafantla.) ¿Qué contas?

LOLA.

Conto que tens

uns dinou anys més que jo.

ALBERT.

Dolores ¿saps que 'ls teus contes

casi 'm farán torná boig?...

LOLA.

(De repent.) Tio, vols sabé'l que 'm deya

en Marsal?

ALBERT.

(Mal humorat.) ¡Ximpleras!

LOLA.

(Ab coqueteria)

No.

Deya—¡cásat ab 'l pare!—

ALBERT.

(Sorprés.) ¿Aixó? ¡Ves, pobre xicot!

(Ab tendresa cómica.)

¿Donchs ell te deya?... ¿Y tu, Lola?

LOLA.

Jo al principi he rigut molt.

ALBERT. *¿Y are?... (Pendent dels seus llabis.)*

LOLA. *(Senyala la seva cara com moguda, ab los ulls espurnejant.)*

Y are... ¡ja no rich!

(Fugir rápidamente.)

ALBERT. *(Aturdit.) ¡Ah, sò l' home més ditxós!*

ESCENA VII.

ALBERT *sol.*

(Per alguns instants queda estátich. Durant la llarga pausa mostra per medi d' accions la estranya batalla que tè al cor. Poch à poch se va asserenant, com persuadintse á si mateix.)

ALBERT. *¿Per qué no? 'L nostre bon tio ¿qué disposa? «Peró ab tal (Com si ho llegis.)*

«que 's diga Guitó.» En Marsal (Reflexionant.)

no la vol, y no porfio, tenint 'l convenciment que l' haig de fe desgraciat.

¿Un altre?... Cá, disbarat, pues ségons 'l testament, la Lola perdria 'l dot; y no vull que 's puga di que m' ho he manegat aixi per quedarmho després tot.

(Grave.) ¡Vaja, es un cas de conciencia!

Aixis tot se desgabella.

Com no puch permetre qu' ella s' estiga fent penitencia sens familia, sens consol,

sense un marit que l' estimi...

Peró... no vull que s' hi arrimi

un ximplet... un qualsevol, que, Deu nos en quart, potsé nos la mataria aviat...

sinó un home reposat, serio, en fi, un home de bè.

(S' acosta al mirall y torna enrera.)

Si en Marsal 'gués consentit...

Si la Lola hagués volgut...

(Volent convènses á si mateix.)

Jo he fet tot lo qu' he pogut
per realisar aquest partit.

Però ja qu' 'ls meus afanys
no han lograt aquesta unió,
¿no es lícit que ho provi jo?

(Pausa curta.)

¿Qué són, al fi, quarant' anys?

(Facilitant las cosas.)

Res, si es la edat més bonica:
may m' hi sentit ab tant foch.

Ja m' ho deya ella fa poch...

Veyám, miremse una mica.

(S posa davant del mirall.)

Es vritat, no estich gens mal.
Ha parlat dels meus cabells...
si n' hi ha algun de blanch entr' ells
no 's veu; ho ha dit en Marsal.

¿Y 'l bigoti? No li agrada
que 'l fassi aná á tort y á dret.

(Se l' arregla.)

Es just. ¡Semblo un jovenet
de la primera volada!

La idea ha estat del meu fill.

Si tinch de di la vritat,
jo may hi hauria atinat;

¡y pensá qu' es tant senzill!

M' ha posat aquesta rosa

(*Recordant la primera escena.*)
 que m' escau que ni pintada.
 Ho ha dit quan me l' ha posada:
 «no li faltava altra cosa.» (*Torna al mi-*
rall.)

¡Deu meu, qué vermell estich!
 Si durés un altre dia,
 es segú que no podria
 resistirho. Tal com dich.
 (*Marsal va per entrá y 's queda á la*
porta observant.)

ESCENA VIII.

ALBERT y MARSAL.

- MARSAL. (*Apart.*) Hola, ¿s mira?... Ja está fet.
 (*S' acosta.*)
 (*Alt.*) ¡Papá!
- ALBERT. (*Sorprés.*) ¿Qué?
 (*Allunyantse depressa del mirall.*)
- MARSAL. ¿Que t' he espantat?
 ¡Perdona! Mes t' he buscat
 per parlá ab tu.
- ALBERT. (*Ab afecte.*) ¿Si, pillet?
 Jo també tinch que parlarte.
 ¡Marsal, tu vals més que l' or!
 M' has fet concixe un gran cor.
 ¡Vina aquí, vull abraçarte!
 (*Marsal se deixa abraçá.*)
- MARSAL. (*Ap.*) ¡Vaja, hi ha caigut! (*Alt.*) Papá,
 no sé cóm podré agrahí
 lo que m' acabas de dí,
 però t' ho vull demostrá.
 Venia... (*Indecis.*)
- ALBERT. ¿En qué puch servirte? (*Oficiós.*)
- MARSAL. Per... (*Com avans.*)
- ALBERT. No fassis cap embut,
 digas clá, ¿per qué has vingut?
- MARSAL. Ja que t' agrada, per dirte
 qu' he reflexionat milló...
- ALBERT. ¿Qué?
- MARSAL. Lo del meu casament.
- ALBERT. ¡Ah!... ¿y qué has pensat? (*Sobressaltat.*)
- MARSAL. (*Ab senzillés.*) Francament,

- hi vist que tu tens rahó.
 Un partit com la Dolores
 es un tresor, ben mirat.
 La seva ingenuïtat,
 sas gracias encantadoras,
 'l seu seny, 'l seu cor, són
 qualitats tant d' estimá...
 qu' arriban a trastorná
 'l cap... més serio del mon. (*Marcat.*)
 Per 'xó ab la conversació
 qu' hem tingut, m' he decidit.
- ALBERT. ¿A qué? (*Alarmat.*)
- MARSAL. Home, a sé 'l seu marit,
 y quan més prompte, milló.
 ¿Veyám si aquesta vegada
 estarás content?
- ALBERT. (*Agitat.*) ¡Oy tal!
 Però... pénsaho bé, Marsal;
 no comprench... ¿no l' has rehusada?
 ¿Després d' haverli plantat
 tants disbarats?
- MARSAL. Li diré
 qu' ha estat una broma.
- ALBERT. ¿Y qué?
- MARSAL. ¿y si no 't creu?
 Ja he pensat
 ab que tu m' ajudarás
 á convéncela. 'T respecta,
 sé que 't porta molt afecte... (*Marcat.*)
 y ab poch la convencerás.
- ALBERT. Sí, ja ho veig... Però després
 aquí ab ella havem parlat
 de diferencias de edat...
 Tens dos anys menos, y aixó es
 un gran mal, si no ho sabias,
 que 't podria costá car,
 y que més prompte ó més tart
 crech que te 'n penedirías.
 Si tu, suposem, tinguessis...
 (*Ab elocuencia.*)
- MARSAL. ¿Diguem, deu ó dotze anys més?...
 (*Com endevinantho.*)
- ALBERT. Allavors ni fet esprés (*Deixantsi caure.*)
 t' exigia que 't casessis.
 Però ab menos...
- MARSAL. Ben senzill,

- l' edat no 't donga desfici:
's supleix ab 'l judici.
- ALBERT. (*Escapantli.*) ¡Bon judici!
- MARSAL. Sò 'l teu fill,
y no més t' haig d' imitá.
En quant á aquella d' alli
(*Aludint á la promesa lluny.*)
que s' está morint per mi,
si vol ja 's consolará.
- ALBERT. No comprench per quins motius
li has de fé tant mala acció.
- MARSAL. ¿Are es mala? (*Fingintse sorprés.*)
- ALBERT. Sí, senyó.
- MARSAL. ¿Saps que 'm sembla que 't desdius?
- ALBERT. Jo no 'm desdich.
- MARSAL. ¡Qu' has canbiat!
¿No cridavas, fa un moment,
«ó acceptas 'l casament,
»ó quedas desheredat»? (*Estrafentlo.*)
¿Peró y aquella infelis
que m' espera ab inquietut?
«Capritxos de juventut,
»ja no 't recorda ni aixis.
»Has de creure á ne 'l teu pare,
»que té quaranta cinch anys...»
- ALBERT. ¡Quaranta hii! (*Interrumpintlo.*)
- MARSAL. (*Continuant.*) «'Ls desenganyis
»m' han arrugat ja la cara
»y tinch cabells blancs...»
- ALBERT. (*Desconcertat.*) ¡ Y bé,
¡fes 'l favor, si així 't plau,
de deixá 'ls cabells en pau!
Si ho he dit ¿qué n' has de fé?
- MARSAL. Y are que vinch y que 't dich
—aquí 'm tens, —'m fa estranyesa
veure que gaire be 't pesa.
- ALBERT. ¡No es vritat, sempre hi estich!
- MARSAL. ¡'T confons!
- ALBERT. (*Sobre espinas.*) ¿Quí, jo?
- MARSAL. Segú,
y casi 'm fas sospitá...
(*Titubejant espressament.*)
- ALBERT. ¿Qué? (*Apart.*) ¡Jo suho!
- MARSAL. Parlant clá,
que tot fent 'l sonso, tu
treballas per compte teu.

- ALBERT. (*En l' extrem de la confusió.*)
¿Qui?... ¿jo?... vamos... ja... vull di. .
res... no es vritat .. y á la fi...
¿y si fos? (*Quadrantse*)
- MARSAL. Molt bé per Deu!
(*Com si tingués una gran sorpresa.*)
¿Si fos?... ¿y ho dius tu?... ¿sí fos?
Y ho diu aixis... tant senzill...
¡L pare rival del fill!
(*Com no poguentse convéncer.*)
¡Vaja, es un cas horrorós!
¡Si 'l mon ho arriba á sabé! (*Cridant.*)
- ALBERT. Calla, ¿que t' has alocat? (*Tapantli la boca.*)
¡Tu somías! No es vritat,
¡jo no he dit ré, no he dit ré!
- MARSAL. Cá, ja es massa tart, papá:
¡tu mateix t' has fet traició!
(*Apart.*) Foch á la metxa. (*Alt.*) Jo no
he vingut per disputá.
Peró ab lo que aquí ha passat
't declaro ben clá y net:
(*Fort.*) la Lola es meva de dret;
ets tu qui me l' ha donat.
¡Y ay del que la persegueixi!
- ALBERT. ¡Si .. si... es teva! .. ¡Si ella vol,
caseuvos, deixeu-me sol...
¡y que Deu vos beneheixi!
- MARSAL. Amen. ¡Cusina, cusina!
(*Cridant vers á la porta.*)
- ALBERT. (*Mateix joch.*) ¡Lola, Lola!

ESCENA ÚLTIMA.

DITS y LOLA.

- ALBERT. Vina aquí.
- LOLA. ¿Qu' es lo que voleu de mi?
- ALBERT. Are ho sabrás, corre, vina.
Hi ha, qu' aquest 'm confirmava (*afectat*)
lo que t' he dit fa un moment.
'M deya que 'l casament...
ell mateix me demanava...
- MARSAL. Espera. Ans de continuá,
(*En to molt serio.*)

té; llegeixho tu, Dolores.
(*Entregantli un telégrama que 's treu de la butxaca.*)

Es un parte. Fa tres horas que 'l tinch, y 'm crema la má.
LOLA. (*Llegeix.*) «Desembarcats felisment »á Barcelona. Hem pres via »del Empalme. Avuy mitj dia »arrivem. Espérans tren.
(*Lola y Albert no comprenen.*) »Albert» (*Entre sí.*) ¿Albert? «está bó. »T' abraça—Sofia.»

ALBERT. (*Com despertantse.*) Y bé, ¿qui son aquets?

MARSAL. T' ho diré,
la mullé y 'l fill.

LOLA. ¿Y aixó?...
¿Casat?...

MARSAL. Y ab familia. (*Entre cómic y serio.*)

ALBERT. (*Que no sap convéncers.*) ¡Cá!
¡No es vritat... jo no ho puch creure!
Marsal, ¿tu?... (*Agafantlo pe 'l bras.*)

MARSAL. (*Abaixant 'l cap.*) Are ho podrás veure,
perque no poden tardá.
(*Ab dignitat.*)

La meva mullé, 'l meu fill...
Una dona que pót dú
ben alt 'l front, com jo y tu...
sense tacá 'l nostre brill...
Un ángel de cabell ros
que porta 'l teu nom, Albert.

ALBERT. ¡Casat! (*No acabantsho.*)

MARSAL. Ja fa un any cumpłert.

Per 'xó compendreu tots dos,
que tenint ja una altra dona,
no 'm podia pas casá.

LOLA. ¿Y per qué no ho deyas clá?

MARSAL. (*Cómicament.*)
¡Y es ella la que enrahoa!
(*á Lola*) Perque primé 'm convenia
que 'm deixessis sense pena,
(*als dos*) y forjarvos la cadena
que os uneix desde aquest dia.
(*A Albert.*) Pare, si per fé brotá
la flama del teu afecte
t' he hagut de faltá al respecte...

(*A Lola.*) Si per poderte enganyà
lo que no sò t' he fet veure...

(*Conmoventse per graus.*)

¡Perdoneume! Feume part
à prop de la vostra llar,
y al seu entorn podrem seure
ella... tu... jo... y al costat
aquets dos que 'ns porta 'l tren,
que són la causa ignoscent
de vostra felicitat.

(*Tots tres están conmoguts. Pausa.*)

ALBERT. ¡Lola! (*Entre trist y alegre.*)

LOLA. ¡Tio!

(*Mirántsel sonrihent ab aire conformat.*)

MARSAL. (*Reprenten són bon humor.*)

¿No ho veyeu?

Al fi hi sortit ab la meva.

¡Papá, dom la mà... la teva! (*á Lola*)

(*Fent lo que indica 'l diálech.*)

Casi be sempre veureu

que 'ls pares solen donà

als fills la benedicció...

Donchs aquest cop seré jo

'l qui vos la donará.

(*Se sent xiulá 'l tren lluny.*)

¿Sentiu? Es 'l tren que ve

ab ells.

ALBERT. Anem desseguida.

(*Forman un grupo tots tres y s' encami-
nan cap á la porta. Albert se repensa
y diu:*)

¡Qué dolsa serà la vida

entre fills, nets y... mullé!

(*á Mar.*) Tu l' última voluntat

del pobre tio has compresa.

Te dech més que la riquesa,

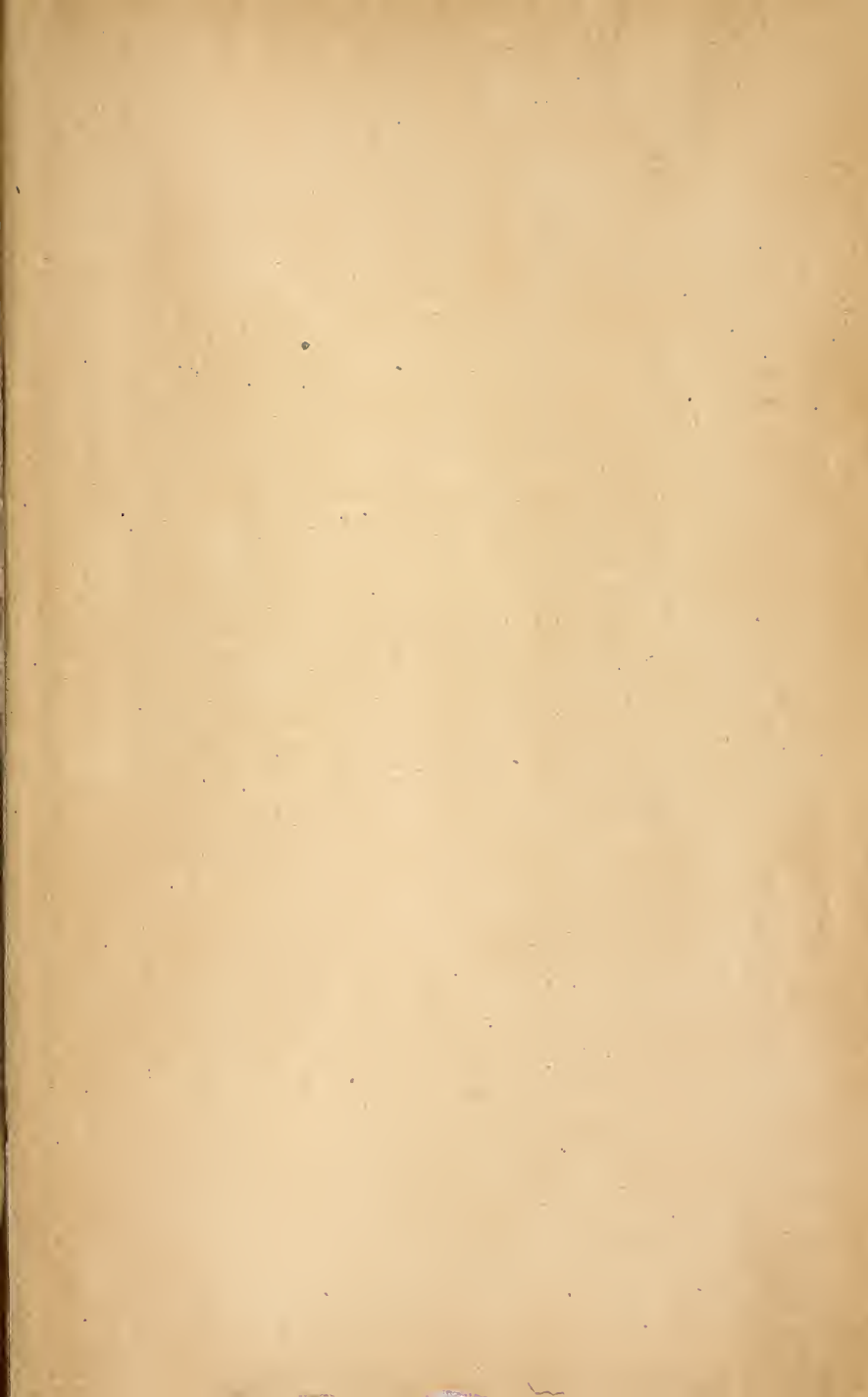
te dech la felicitat.

Y si en aquesta ocasió (*al públich*)

sento á vostés aplaudí,

creguin que no cabré en mi

de tanta satisfacció.

TIPOLITOGRAFIA
DE
LLUIS TASSO

Arch del Teatre, 21 y 23

BARCELONA